

Arrest

nr. 176 420 van 17 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mogadishu. Tevens bent u lid van de Hawiye-clan.

U was winkelier vlak bij de regeringswijk. Op een dag werd u gebeld en werd u verteld dat u voor de ongelovigen werkte. U dacht dat u bedreigd werd door concurrerende handelaren die u weg wilden. Een tijdje later werd u een tweede maal bedreigd. Deze maal zeiden ze dat u de bevelen van de islam genegeerd had en dat u zou worden terechtgesteld. Nog enkele dagen later kwamen twee mannen in uw winkel. Een van de twee was een jongen uit uw buurt die u kende.

Hij zei dat hij zeker was dat u niet tegen de islam was maar dat u het moest bewijzen. Hij vroeg om u aan te sluiten bij Al-Shabaab en vertelde dat Al-Shabaab uw winkel nodig had. U zei dat u er eens over ging nadenken. In samenspraak met uw broer diende u klacht in bij een legerofficier die klant was bij u. Op basis van uw beschrijving werd de jongen die u kende enkele dagen later gedood. Daarna was u zeer bang geworden. Op een avond, na het Magribgebed, deed uw oudste broer de winkel open terwijl u nog aan het bidden was. Uw broer werd in de deuropening neergeschoten. Ook uw jongere broer werd neergeschoten. U zat achterin de winkel. De aanvallers zagen u en schoten op u maar u kon ontsnappen. Doordat er vanuit de militaire basis, die tegenover uw winkel gelegen is, geschoten werd op de aanvallers achtervolgden zij u niet. U vluchtte naar Hamarweyn. Daar besloot u het land te verlaten. U verliet Somalië op 14 april 2015 en op 4 mei 2015 diende u in België een asielaanvraag in.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verschillende essentiële elementen uit uw verhaal niet vermeld hebt bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Zo maakte u geen enkele melding van het feit dat de twee mannen van Al-Shabaab naar uw winkel waren gekomen om uw medewerking te vragen en dat u één van de mannen kende. U hebt ook niets verklaard over de klacht die u neergelegd hebt en de daaropvolgende dood van de jongen van Al-Shabaab die u kende. Ook het feit dat Al-Shabaab uw winkel wou gebruiken voor hun activiteiten vermeldde u er niet (CGVS, p.21-22, DVZ vragenlijst, vraag 5). Dat u tijdens de aanval van Al-Shabaab op uw huis beschoten werd vermeldde u evenmin (CGVS, p.22 en 28). Er werd u verschillende keren gevraagd waarom u deze elementen bij DVZ niet vermeldde. U antwoordde telkens dat u de tijd er niet voor had en het kort moest houden (CGVS, p. 21-22, 28). Deze verklaring is echter niet afdoende. Het gaat immers over essentiële elementen in uw verhaal. Bovendien vermeldde u er dan wel dat één van uw broers door de aanval gewond was geraakt aan zijn oog (DVZ vragenlijst punt 5). Het is bevreemdend dat u dit wel vermeldde maar de essentiële elementen van uw verhaal niet.

Vervolgens dient er op gewezen te worden dat de verklaringen die u aflegde op het CGVS evenmin consistent zijn.

Zo verklaarde u aanvankelijk dat er tijdens het tweede dreigtelefoontje gezegd werd dat u het bevel van de islam genegeerd had en nog steeds verkocht aan ongelovigen (CGVS, p. 11 en 12). Toen u daarna gevraagd werd waarom u er na het tweede telefoontje plots zeker van was dat het van Al Shabaab kwam antwoordde u dat ze u de tweede keer gezegd hadden dat u diende samen te werken met de islam, iets wat u enkele momenten eerder niet vermeldde toen u gevraagd was wat er specifiek gezegd was tijdens het tweede dreigtelefoontje (CGVS, p. 13). Hiermee geconfronteerd corrigeerde u uzelf en antwoordde u dat ze u niet hadden gevraagd om u aan te sluiten tijdens het tweede telefoontje. Dat zou pas gebeurd zijn toen de twee mannen in uw winkel kwamen (CGVS, p.13). Bovendien is het weinig aannemelijk dat u het eerste dreigtelefoontje niet ernstig zou hebben genomen en louter meende dat het om een poging ging van concurrerende handelaars om u weg te jagen (CGVS, p.11). Op de vraag waarom u dit dacht antwoordt u dat uw winkel goed gelegen was en al verschillende biedingen had ontvangen en dat u geen link kon leggen met Al-Shabaab (CGVS, p.12-13). U zegt tevens dat u na het tweede dreigtelefoontje er wel van overtuigd was dat het wel degelijk Al-Shabaab was (CGVS, p.13). Wanneer u wordt gevraagd waarom het tweede telefoontje u opeens wel kon overtuigen van de afzender, antwoordt u dat het eerste telefoontje maar oppervlakkig was maar dat de bedreigingen in het tweede telefoontje veel concreter waren en dat u zelfs met de dood was bedreigd. Dit deed u concluderen dat de telefoontjes van niemand anders konden afkomstig zijn dan van Al-Shabaab (CGVS, p.13). Ten eerste zijn deze verklaringen niet bepaald geloofwaardig, u kunt ook niet echt specifiek aanduiden wat het verschil was tussen de twee telefoontjes (CGVS, p.15-16). Ten tweede hebt u aanvankelijk verklaard dat u na het tweede telefoontje nog steeds dacht dat het om concurrerende handelaars ging (CGVS, p.11).

Over het bezoek van de twee mannen aan uw winkel verklaarde u dat u hen antwoordde dat u over hen voorstellen moest nadenken (CGVS, 10-11). Wanneer u werd gevraagd of er toen een datum werd vastgelegd waarop u uw beslissing moest kenbaar maken legt u inconsistente verklaringen af enerzijds zegt u dat ze het opeisten, dat u niet in een positie van ja of nee zat en anderzijds zegt u dat ze antwoordde dat het ok was (CGVS, p.16 t/m 19). Wanneer u wordt gevraagd waarom Al-Shabaab net uw winkel zou willen, zegt u dan weer dat het nog niet zo ver was, dat u nog uw toestemming moest geven (CGVS, p.16). Toen werd gevraagd of Al-Shabaab nu uw winkel opeiste of dat ze toch toestemming nodig hadden, zegt u dat ze wachtten op antwoord (CGVS, p.16).

In dit verband verklaarde u tevens dat Al-Shabaab uw winkel nodig had om explosieven in te plaatsen. Meteen daarna wijzigde u echter uw verklaringen en zei u dat ze uw winkel nodig hadden als kantoor om hun volgende aanval te plannen. Wanneer er naar verduidelijking werd gevraagd, stelde u dat het er toch niet toe doet waarvoor het gebruik wordt (CGVS, p.19). Bovendien kon u geen verklaring bieden waarom Al-Shabaab net uw winkel wilde gebruiken. Als verklaring gaf u aan dat Al-Shabaab dacht dat u samenwerkte met de overheid (CGVS, p.19). Omtrent de dood van de jongen van Al-Shabaab die u kende en die ook in uw winkel was geweest werd u tot tweemaal toe gevraagd of de officier waarbij u de klacht had ingediend ook degene was die de jongen aangevallen had. U antwoordde bevestigend (CGVS, p.24-25). Toen u er op gewezen werd dat het onwaarschijnlijk is dat zo'n hoge officier op pad zou zijn met een patrouille, antwoordt u dat u niet weet of de officier bij het incident was (CGVS, p.25). Tot slot verklaarde u dat u zeer bang was na de dood van de jonge Al-Shabaabstrijder. Dat u daarna toch nog uw winkel bleef openhouden is dan ook allerm minst aannemelijk. Zo ging u zelfs niet meer naar de moskee uit angst voor aanvallen (CGVS, p.23). U deed echter wel nog steeds uw winkel open. Uw verklaring hiervoor is dat u klanten had (CGVS, p. 23). Verder zei u dat Al-Shabaab bekend stond om zijn avondlijke aanvallen. Wanneer u wordt gevraagd waarom u dan 's avonds, na het Magribgebed, nog steeds uw winkel bleef opendoen, antwoordt u opnieuw dat u klanten heeft en dat de meeste klanten pas in de avond komen (CGVS, p.23). Over de aanval zelf zegt u dat u normaal gezien altijd zelf de deur opendeed maar dat net deze noodlottige avond uw broer de deur opendeed. Vanaf de deur open was werd hij neergeschoten. Het is uiterst toevallig te noemen dat net op deze avond uw broer de deur opendeed in plaats van uzelf (CGVS, p.22-23).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten.

Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatieverrichting loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Artikel van "The Guardian", dd. 22 januari 2016", "Artikel van "The Telegraph", dd. 26 februari 2016", "Artikels "NDTV" en "Garowe" dd. 11 april 2016" en "Artikel "Newsweek" dd. 19 april 2016".

Ter zitting legt hij 5 foto's, een niet-vertaald arrestatiebevel en een DHL-enveloppe neer.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 30 mei een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker wijst erop dat er hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken "niet veel tijd werd gegeven", dat hem "niet verweten kan worden dat zij bepaalde zaken niet heeft verteld tijdens het DVZ –gehoor", dat "een dergelijk gehoor erg snel gebeurt, zonder aanwezigheid van een advocaat en meer als een registratie van de asielaanvraag geldt" en dat er "geen contradicties of inconsistenties (zijn) tussen het DVZ gehoor en het CGVS gehoor". Zij benadrukt nog dat "het gehoor op de DVZ (plaatsvond) op 10 augustus 2015, midden in de zomer, wanneer de asielinstanties overspoeld werden met asielaanvragen en alles erg snel diende afgehandeld te worden".

Verzoeker legt uit dat hij "de eerste keer niet overtuigd was dat de bedreigingen van Al Shabab kwamen gezien zij een goeddraaiende winkel had en het vaak voorkomt dat concurrenten de angst voor Al Shabab misbruiken hun concurrenten uit te schaken af de schrik aan te jagen met hoop dat zij hun winkel sluiten" en dat hij bij de tweede bedreiging waarbij "er concrete dreiging werd geuit voor haar leven" moest besluiten "dat het inderdaad leden van Al Shabab waren, ook al bleef zij hopen dat het alsnog om jaloezische concurrenten ging". Hij stelt dat hij "op het ogenblik dat twee mannen van Al Shabab haar winkel binnenkwamen en haar bedreigden en vroegen om samen te werken, kon zij er niet meer omheen".

Verzoeker stelt dat "AL Shabab had de toestemming van verzoekende partij niet nodig, WEL werd zij voor een keuze gesteld om zelf vrijwillig mee te werken. Indien zij niet akkoord zou zijn, betekent dit niet dat Al Shabab zou vertrekken en haar met rust laten, integendeel, indien zij niet vrijwillig meewerkte, zouden zij haar eenvoudigweg vermoord hebben en haar winkel ingenomen hebben.". Hij verklaart dat Al Shabab hem ook niet meedeelde "wat zij exact gingen doen in haar winkel, tijdens het gehoor heeft verzoekende partij dan ook verteld wat zij vermoedde dat Al Shabab van plan was met haar winkel".

Dat verzoeker na de bedreigingen alsnog zijn winkel bleef openhouden wijt hij aan het feit "dat zij niet anders kon dan haar winkel open te doen, goed beseffende dat dit bijzonder gevaarlijk was", dat "de winkel was haar enige bron van inkomsten en zij kon niet zomaar alles opgeven en zonder inkomsten vallen" en dat hij "opende haar winkel uit noodzaak, om te kunnen overleven, ook al kon dit haar dood betekenen...".

Aangaande de subsidiaire bescherming herneemt verzoeker passages uit de informatie in het administratief dossier inzake de veiligheidssituatie in Mogadishu. Hij wijst op de complexe aanslagen waarbij burgers om het leven kwamen, de andere gewelddadige incidenten en het geweld tegen burgers dat gestegen zou zijn. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Artikel van "The Guardian", dd. 22 januari 2016", "Artikel van "The Telegraph", dd. 26 februari 2016", "Artikels "NDTV" en "Garowe" dd. 11 april 2016" en "Artikel "Newsweek" dd. 19 april 2016", over recente aanslagen waarbij gewone burgers omkwamen.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst subsidiaire orde vraagt verzoeker "de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen".

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van problemen met Al Shabaab. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

2.4. Vooreerst verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel *“Nadat ik verschillende malen werd gebeld en bedreigd door Al Shabab, omdat ik moest stoppen met producten te verkopen aan leden van de overheid, zijn ze naar mijn winkel gekomen op 24.03.2015. Mijn broers stonden in de winkel en ik zat achterin om mijn gebed voor te bereiden. Mijn oudste broer A. werd gedood en mijn andere broer raakte gewond aan zijn oog door een geweerschot. Ik hoorde dit en ben gevlucht. Ik ben 20 dagen ondergedoken in Hamarweyn, waarna ik uit Somalië ben weggevlucht.”* (vragenlijst DVZ; vraag 5) en maakte hij aldus geen melding van de twee mannen van Al Shabaab die naar zijn winkel kwamen op 17 maart 2015, waarvan hij één kende, noch van de klacht die hij neerlegde, noch van de daaropvolgende dood van de jongen van Al Shabaab die hij kende, noch de bedoeling van Al Shabaab om zijn winkel te gebruiken voor hun activiteiten (gehoor, p. 21-22), noch van het feit dat hij tijdens de aanval van Al Shabaab ook beschoten werd (gehoor, p. 22, 28). Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

2.5. De uitleg in het verzoekschrift dat er hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken *“niet veel tijd werd gegeven”*, dat hem *“niet verweten kan worden dat zij bepaalde zaken niet heeft verteld tijdens het DVZ – gehoor”* en dat *“een dergelijk gehoor erg snel gebeurt, zonder aanwezigheid van een advocaat en meer als een registratie van de asielaanvraag geldt”*, kan dergelijke wezenlijke omissies niet verschonen nu ze de kern van zijn asielrelaas uitmaken. De Raad wijst erop dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid.

In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt (RvV, nr. 115 211 van 6 december 2013; RvV, nr. 123 325 van 29 april 2014). Bovendien werden verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Somalisch en heeft hij deze voor akkoord ondertekend, zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om bijkomende opmerkingen te maken (verklaring DVZ, vraag 8) of om correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Uit de stelling in het verzoekschrift dat *“het gehoor op de DVZ (plaatsvond) op 10 augustus 2015, midden in de zomer, wanneer de asielinstanties overspoeld werden met asielaanvragen en alles erg snel diende afgehandeld te worden”* volgt geenszins dat verzoeker niet voldoende de kans werd geboden alle kernelementen van zijn asielrelaas weer te geven, temeer gezien hem nog gevraagd werd of hij, naast de reeds door hem aangehaalde elementen, nog problemen gehad heeft met de autoriteiten of medeburgers, waarop hij ontkennend antwoordde (verklaring DVZ, vraag 9). Er kan dan ook slechts vastgesteld worden dat verzoeker zijn asielrelaas gedurende de procedure heeft gewijzigd en zijn verklaringen heeft bijgesteld en aangevuld.

2.6. Eenzelfde conclusie blijkt uit de lezing van verzoekers verklaringen. Immers verzoeker legde incoherente verklaringen af over de verschillende dreigtelefoons, over wanneer hem gevraagd werd zich aan te sluiten bij de islam, over wanneer hij wist dat het de Al Shabaab was die hem bedreigde, over hoe Al Shabaab zijn winkel opeiste, over waarom Al Shabaab zijn winkel nodig had en over de moord na zijn klacht op de jongen die hij kende (gehoor, p. 11-19, 24-25). Verzoekers wisselende verklaringen, waarbij hij zijn relaas telkens aanpast wanneer wordt doorgevraagd, wijzen opnieuw op het verzonnen karakter ervan. In zijn verzoekschrift geeft verzoeker verschillende *post factum* verklaringen die echter slechts een zoveelste versie van de feiten zijn die de tegenstrijdigheden op het Commissariaat-generaal hoe dan ook niet kunnen verzoenen.

2.7. Ten slotte zijn verzoekers verklaringen dat hij 's avonds, na het Magribgebed, zijn winkel bleef opendoen niet verzoenbaar met zijn bewering zeer bang te zijn na de dood van de jonge Al Shabaabstrijder, niet meer naar de moskee te gaan uit angst voor aanvallen en bovendien op de hoogte te zijn van het feit dat Al Shabaab bekend stond om avondlijke aanvallen (gehoor, p. 23). Ook in het verzoekschrift wordt bevestigd dat verzoeker *“op het ogenblik dat twee mannen van Al Shabab haar winkel binnenkwamen en haar bedreigden en vroegen om samen te werken, kon zij er niet meer omheen”*. Dat verzoeker zijn winkel bleef opendoen omdat *“zij niet anders kon dan haar winkel open te doen, goed beseffende dat dit bijzonder gevaarlijk was”*, omdat *“de winkel was haar enige bron van inkomsten en zij kon niet zomaar alles opgeven en zonder inkomsten vallen”* en *“uit noodzaak, om te kunnen overleven, ook al kon dit haar dood betekenen...”*. Echter deze *post factum* uitleg staats haaks op de vaststelling dat verzoeker na de beschieting op zijn winkel meteen naar Hamarweyn vluchtte en op enkele weken zijn vlucht naar Europa wist te regelen (*“Ik ben naar Hamarweyne gevlucht. Smorgens vroeg belde ik mijn oom, die vertelde dat mijn oudere broer vermoord werd. Die avond heb ik in huis van mijn tante aan moederszijde doorgebracht. Hij vertelde dat mijn oudere broer overleden was en mijn oudere broer in coma geraakt is. En ze wilden me pakken. En het probleem is, je weet niet door die je aangevallen wordt. Ik ben in hamarweyne gebleven tot ik het land uitvluchte, ik ben nooit meer teruggegaan.”*; gehoor, p. 11). De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoeker zich dan niet eerder zou hebben aangepast aan de beweerde bedreigingen van Al Shabaab, al was het om de familie te beschermen en het inkomen te verzekeren en dit al zeker toen verzoeker na de moord op de jonge Al Shabaab strijder besepte dat de situatie levensbedreigend was. Verzoekers asielrelaas is ongerijmd.

2.8. De ter zitting voorgelegde foto's van verzoeker die *“is aangevallen en gekwetst aan oog”*, van de *“broer die vermoord is”* en van *“verzoeker en broer”*, kunnen zijn geloofwaardigheid niet herstellen. De foto's bevatten immers geen aanwijzingen van de oorzaak van de kwetsuren, noch van de identiteit van de beweerde broer van verzoeker, noch van wat er met hem gebeurd is.

2.9. Het ter zitting voorgelegde *“arrestatiebevel politie Mogadishu”* wordt bij gebrek aan voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hoe dan ook verzoeker gaat er ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden.

De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Ten slotte volstaat het niet louter documenten neer te leggen maar moet het nut ervan worden aangetoond en moet worden aannemelijk gemaakt dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Er werd dienaangaande reeds vastgesteld dat verzoekers asielrelaas op meerdere punten ongeloofwaardig, strijdig en onverzoenbaar is.

2.10. Uit de ter zitting neergelegde DHL-enveloppe blijkt niet wat de inhoud van de enveloppe was, noch of de verstuurde documenten authentiek of bewijskrachtig zouden geweest zijn.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.13. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Op basis van *“UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia”* van januari 2014, *“UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia”* van juni 2014 en *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 19 februari 2016 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal- Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan, duren voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit *“conflict-affected areas”* nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.15. Er wordt erkend dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex en problematisch is, doch er wordt benadrukt dat om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren er diverse objectieve elementen moeten meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit

geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.16. Uit een grondige analyse van “*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 19 februari 2016 blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamitische rebellen van Al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om complexe terreuraanslagen uit te voeren en ook conflicten van tribale of zakelijke aard blijven mogelijk. Al-Shabaab richt zich in hoofdzaak op hotels en restaurants waar vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen komen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en soms ook incidenten tussen veiligheidsdiensten. De informatie in het administratief dossier wijst er nog op dat er maar een beperkte verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië.

2.17. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat algemeen genomen, een “gewone burger” bij een terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het “Upper Tribunal” stelt nog dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al-Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het “Upper Tribunal” meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu aldus nog ingewikkeld is, en afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor verzoeker. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie - "Artikel van "The Guardian", dd. 22 januari 2016", "Artikel van "The Telegraph", dd. 26 februari 2016", "Artikels "NDTV" en "Garowe" dd. 11 april 2016" en "Artikel "Newsweek" dd. 19 april 2016" - toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De in de artikelen aangehaalde incidenten bevestigen immers het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. De aanval op een restaurant aan het strand op 21 januari 2016 wordt aangehaald in voornoemde gehanteerde informatie, het incident op 26 februari 2016 betreft een aanval op het SYL hotel, dat tegenover het presidentieel paleis is gesitueerd en wordt bezocht door overheidsambtenaren en zakenlui, het restaurant waar op 11 april 2016 vlakbij een bomauto ontplofte, lag dicht bij het *municipal government* gebouw en de aanval door Al-Shabaab op 18 april 2016 betrof een overheidsvoertuig. Deze incidenten liggen dus in het verlengde van voorgaande motivering.

2.18. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.19. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.20. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK